

бой и занесе въ селото страхъ отъ тая проклѣта неизвѣстность, що се извърши горѣ. Селото изплашено и гузно се смѣлча въ нощта. Нийдѣ свѣтлинка, нийдѣ човѣшки гласъ. Само рѣката дълбоко шуми и стене, сѣкашъ хиляди злочести майки, прѣгърнати въ хладнитѣ ѣ вълни, оплакватъ погиналитѣ си дѣца. Уплашени псета, усѣтили кървавъ дѣхъ, грозно завиха къмъ балкана и нощната тишина стана по страшна.

Хората се свиха по кѣшитѣ си, подпрѣха вратитѣ и настрѣхнали чакаха да чуятъ края.

— Боже, какво стана, Боже? Вѣчно ли ще трае надъ земята тая нощъ?

Стариятъ попъ Никола стои на колѣнитѣ прѣдъ иконостаса и чете горещи молитви за ония, които се биха въ планината!

До прозореца седи Ангелина и отъ часъ на часъ поглежда прѣзъ стѣклото въ непрогледната нощъ.

— Боже, Боже, какво стана — мислѣше тя и очитѣ ѣ се пълнѣха съ сълзи.

Нощта минаваше мѣчително и бавно. Прѣдъ иконостаса слабо мѣждѣеше кандилото и блѣдната му свѣтлина мило играеше по лика на Божята Майка и падаше върху побѣлѣлата глава на молящия се свѣщеникъ. Въ глухата стая се чуваше слабо тихия шепотъ на неговата сърдечна молитва.

— Милостиви Боже, запази борцитѣ на измѣчения народъ, запази дѣцата на толкова злочести майки. . . .